

RANSOM RIGGS

DE KAART DER DAGEN

HET VIERDE BOEK VAN
DE BIJZONDERE KINDEREN
VAN MEVROUW PEREGRINE

Clavis
YOUNG ADULT

Ransom Riggs

De kaart der dagen. Het vierde boek van de bijzondere kinderen van mevrouw Peregrine

© 2018, Ransom Riggs

© 2018 voor het Nederlandse taalgebied:

Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Vertaling uit het Engels: Tine Poesen

Oorspronkelijke titel: *A Map of Days*

Oorspronkelijke uitgever: Dutton Books,
an imprint of Penguin Random House LLC, New York

Trefw.: tijdreizen, Amerika, avontuur, liefde, vriendschap, familie

NUR 285

ISBN 978 90 448 3114 6

D/2018/4124/199

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

www.ransomriggs.com

PROLOOG

Nooit eerder heb ik zozeer aan mezelf getwijfeld als die avond, toen de vogelvrouw en haar pupillen me kwamen redden van het gekkenhuis. Daar ging ik heen, geklemd tussen mijn gespierde ooms op de achterbank, toen een muur van bijzondere kinderen voor ons op de oprit opdoemde, alsof ze rechtstreeks uit mijn verbeelding als een groep stralende engelen in onze felle koplampen waren gestapt.

We kwamen met een schok tot stilstand. Een stofwolk vaagde alles voorbij onze voorruit weg. Had ik hun weerspiegeling tevoorschijn getoverd, of van ergens diep in mijn onderbewustzijn een of ander flikkerend hologram geprojecteerd? Alles klonk geloofwaardiger dan dat mijn vrienden nu echt hier waren. Bij bijzonderen had je vaak het gevoel dat alles mogelijk was, maar een van de weinige dingen die zonder twijfel uitgesloten waren, was dat ze naar het heden kwamen.

Ik had er zelf voor gekozen om weg te gaan uit Devil's Acre. Om naar huis te gaan, naar een plek waar mijn vrienden me niet konden volgen. Ik had gehoopt dat ik door terug te keren de uiteenlopende draden van mijn leven weer aan elkaar kon knopen: het normale en het bijzondere, het gewone en het buitengewone.

Ook dat was onmogelijk. Mijn grootvader had ook al geprobeerd om zijn levens te verbinden, en uiteindelijk was hij van zijn bijzondere familie én van zijn normale familie vervreemd. Hij had geweigerd om een keuze te maken tussen zijn levens, waardoor hij ze uiteindelijk allebei was kwijtgeraakt ... en ik stond op het punt dezelfde fout te maken.

Ik keek op. Door de optrekkende stofwolk kwam er een gedaante op ons af.

‘Wie ben jij, verdomme?’ zei mijn vader.

‘Alma LeFay Peregrine, ad-interimvoorzitster van de Raad van Ymbrynes en schoolhoofd van deze bijzondere kinderen. We hebben elkaar eerder ontmoet, al zult u zich dat wellicht niet meer herinneren. Kinderen, kom even dag zeggen.’

HOOFDSTUK 1

*H*et is raar wat het verstand kan verwerken en waar het zich tegen verzet. Ik had net een onwerkelijke zomer beleefd: ik was terug in de tijd gereisd, had onzichtbare monsters getemd, was verliefd geworden op het ex-vriendinnetje van mijn grootvader, en zij was een meisje dat nooit ouder werd – maar nu pas, in het gewone heden, in een voorstad van Florida, in het huis waarin ik was opgegroeid, kon ik mijn ogen nauwelijks geloven.

Enoch was hier en lag languit op onze roomkleurige sofa cola te slurpen uit paps grote beker van de Tampa Bay Buccaneers; Olive was hier en had haar loodschoenen uitgetrokken, waardoor ze naar het plafond was gezweefd, waar ze rondjes aan onze ventilator draaide; Horace en Hugh stonden in onze keuken, waar Horace de foto's op de ijskast bekeek en Hugh in de kastjes rommelde op zoek naar eten; Claire was hier en staarde met twee open monden naar het enorme zwarte scherm van onze televisie aan de muur; Millard was hier, want de interieurtijdschriften van mijn moeder stegen op van het salontafeltje en bleven in de lucht zweven terwijl erin gebladerd werd, en zijn voeten maakten een afdruk op het tapijt. Ik had me heel vaak ingebeeld dat deze twee werelden zich zouden vermengen, maar het nooit voor mogelijk gehouden. Toch was het nu zover: mijn Voor en Na botsten met een buitenaardse kracht tegen elkaar.

Millard had proberen uit te leggen hoe het kwam dat ze hier waren, schijnbaar veilig en onbevreesd. De instorting van de lus in Devil's Acre, die ons bijna fataal was geworden, had hun interne klok teruggezet. Hij had geen idee waarom, maar wist alleen dat ze geen gevaar meer liepen om op eens rampzalig oud te worden als ze te lang in het heden bleven. Ze zouden gewoon, net als ik, elke dag een beetje ouder worden. De afgelopen jaren

hadden ogenschijnlijk geen gevolgen, alsof ze niet het grootste deel van de twintigste eeuw die ene zonnige dag steeds opnieuw hadden beleefd. Het was zonder twijfel een wonder – een nooit geziene ontwikkeling in de bijzondere geschiedenis – en toch vond ik hoe het was gebeurd niet half zo verbazingwekkend als het feit dat ze allemaal hier waren. Dat Emma naast me stond, mooie en sterke Emma, die mijn hand had gepakt en met glanzende groene ogen verbaasd de kamer rondkeek. Emma, die in de lange en eenzame weken sinds ik weer thuis was zo vaak in mijn dromen was verschenen. Ze droeg een makkelijke grijze jurk tot net onder de knie en stevige platte schoenen, waar ze mee kon rennen als dat nodig zou zijn, en haar zandkleurige haar zat in een staart. Nadat anderen tientallen jaren op haar hadden gerekend, was ze door en door praktisch geworden, maar die verantwoordelijkheid, noch de jaren die ze met zich meedroeg, hadden de meisjesachtige vonk kunnen doven die haar van binnenuit deed oplichten. Ze was tegelijkertijd zacht en hard, zoet en zuur, jong en oud. Dat vond ik het leukst aan haar, dat ze zoveel kon omvatten ... Ze had een bodemloze ziel.

‘Jacob?’

Ze zei iets tegen me. Ik wilde reageren, maar mijn hoofd was weggezakt in dromerig drijfzand.

Ze wuifde en knipte met haar vingers, waardoor er vonkjes uit haar duim kwamen, alsof er twee vuurstenen tegen elkaar werden geklopt.

Ik schrok en kwam weer tot mezelf. ‘Hoi,’ zei ik. ‘Sorry.’

‘Waar was je?’

‘Het is gewoon ...’ Ik zwaaide alsof ik spinnenwebben uit de lucht plukte. ‘Ik ben gewoon zo blij om jullie te zien.’ Een zin afmaken voelde alsof ik tien ballonnen in mijn armen probeerde te houden.

Haar glimlach kon niet verbergen dat ze ongerust was. ‘Het moet inderdaad raar voor je zijn dat we hier allemaal ineens komen binnenvallen. Ik hoop dat we je niet al te erg hebben laten schrikken.’

‘Nee, nee. Nou ja, misschien een beetje.’ Ik knikte naar de kamer en naar iedereen die er was. Onze vrienden brachten altijd en overal een gezellige chaos met zich mee. ‘Weet je zeker dat ik niet droom?’

‘Weet je zeker dat ik niet droom?’ Ze pakte mijn andere hand en kneep erin, en haar warmte en stevigheid leken de wereld weer meer gewicht te geven. ‘Al die jaren heb ik me zo vaak voorgesteld dat ik naar dit kleine stadje kwam.’

Ik was even in de war, maar toen ... natuurlijk. Mijn grootvader. Abbe woonde hier al voor de geboorte van mijn vader. Ik had zijn adres gezien op de brieven die Emma had bewaard. Haar blik dwaalde af, alsof ze opging in een herinnering, en ik voelde een steek van jaloezie ... en schaamde me onmiddellijk. Ze had recht op haar verleden en evenveel recht als ik om zich stuurlaas te voelen door de botsing van onze werelden.

Mevrouw Peregrine kwam als een wervelwind aanwaaien. Ze had haar reismantel uitgetrokken en daaronder droeg ze een opvallend groen tweed jasje en een rijbroek, alsof ze zojuist te paard was gearriveerd. Terwijl ze door de kamer liep, deelde ze bevelen uit. ‘Olive, kom naar beneden! Enoch, haal je voeten van de sofa!’ Ze kromde een vinger naar mij en knikte naar de keuken. ‘Meneer Portman, er zijn enkele zaken die je aandacht vereisen.’

Ik was Emma dankbaar dat ze me bij de arm nam en meeliep, want de kamer draaide nog steeds een beetje.

‘Gaan jullie elkaar nu al aflebben?’ vroeg Enoch. ‘We zijn hier nog maar net!’

Emma schroefde in het langslaan met haar vrije hand zijn haar. Enoch deinsde terug en sloeg op zijn dampende hoofd, waar ik zo hard om moest lachen dat er een paar spinnenwebben uit mijn hoofd verdwenen.

Ja, mijn vrienden waren echt en ze waren hier. Mevrouw Peregrine had zelfs gezegd dat ze een poosje zouden blijven. Om iets te leren over de we-

reld van vandaag. Even vakantie nemen, een welverdiende afleiding van de ellende in Devil's Acre – wat hun tijdelijke thuishaven was geworden nu hun prachtige oude woning op Cairnholm er niet meer was. Natuurlijk waren ze welkom en ik kon niet beschrijven hoe blij ik was dat ze hier waren. Maar hoe zou dit precies werken? Hoe zat het met mijn ouders en ooms, op wie Bronwyn momenteel een oogje hield in de garage? Het was te veel om in één keer te verwerken, dus voorlopig verdrong ik het.

Mevrouw Peregrine stond inmiddels bij de openstaande ijskast met Hugh te praten. Ze waren duidelijk niet op hun plaats tussen het roestvrije staal en de hoekige randen van een moderne keuken, als acteurs die op de verkeerde filmset waren beland.

Hugh zwaaide met een plastic pakje geraspte kaas. 'Maar er zijn hier alleen rare dingen om te eten, en ik heb al eeuwen niet meer gegeten.'

'Niet overdrijven, Hugh.'

'Ik overdrijf niet. We hebben in Devil's Acre ontbeten, en daar is het 1886.'

Horace kwam de voorraadkamer uit gestormd. 'Ik heb mijn inventarislijst afgewerkt en moet zeggen dat ik geschokt ben. Eén pak baksoda, één blikje gezouten sardines en één pak koekjesmix, dat al is aangetast door de snuitkever. Wordt het voedsel gerantsoeneerd door de regering? Is er een oorlog aan de gang?'

'We eten meestal afhaalmaaltijden,' zei ik. 'Mijn ouders koken eigenlijk nooit.'

'Waarom hebben ze dan zo'n kolossaal grote keuken?' vroeg Horace. 'Ik ben een volleerde *chef de cuisine*, maar ik kan geen eten toveren.'

De waarheid was dat mijn vader de keuken in een woonblad had gezien en toen had besloten dat hij die moest hebben. Hij probeerde de prijs te verantwoorden met de belofte dat hij zou leren koken en legendarische entetjes voor de familie zou organiseren, maar zoals het meestal ging met zijn plannen verwaterde zijn enthousiasme na een paar kooklessen. Dus

nu hadden ze een enorme keuken, die vooral werd gebruikt om diepvriesmaaltijden of afhaalmaaltijden van de vorige dag op te warmen. Maar in plaats van dat allemaal te zeggen, haalde ik mijn schouders op.

‘Jullie zullen de komende vijf minuten niet omkomen van de honger.’ Mevrouw Peregrine joeg Horace en Hugh de keuken uit. ‘Goed. Je stond er een beetje wankel bij, meneer Portman. Voel je je wel lekker?’

‘Elke minuut beter,’ zei ik, een beetje verlegen.

‘Misschien heb je last van luslag,’ zei mevrouw Peregrine. ‘Met een lichte vertraging. Het is volstrekt normaal onder tijdreizigers, vooral als ze nog niet veel ervaring hebben.’ Dat zei ze over haar schouder, terwijl ze door de keuken liep en de kasten een voor een opentrok. ‘Gewoonlijk zijn de symptomen onbeduidend, maar niet altijd. Heb je al langer last van duizeligheid?’

‘Pas sinds jullie hier zijn. Maar het gaat prima, hoor ...’

‘Last van etterende zweren, eeltknobbels of migraineaanvallen?’

‘Nee.’

‘Vlagen van krankzinnigheid?’

‘Eh ... niet dat ik me kan herinneren.’

‘Onbehandelde luslag is een serieuze zaak, meneer Portman. Mensen zijn eraan gestorven. O ... koekjes!’ Ze pakte een doos uit een kast, schudde een koekje in haar hand en stak het in haar mond. ‘Slakken in je ontlasting?’ vroeg ze met volle mond.

Ik slikte een grinnik in. ‘Nee.’

‘Spontane zwangerschap?’

Emma schrok. ‘Dit meent u niet!’

‘Er is één geval bekend,’ zei mevrouw Peregrine. Ze zette de koekjesdoos neer en keek me indringend aan. ‘De patiënt was mannelijk.’

‘Ik ben niet zwanger!’ zei ik iets te hard.

‘Goddank!’ riep iemand vanuit de woonkamer.

Mevrouw Peregrine gaf me een schouderklopje. ‘Dan is er vast niets aan de hand. Maar ik had je moeten waarschuwen.’

‘Het is misschien maar goed dat u dat niet hebt gedaan,’ zei ik. Waarschijnlijk zou ik achterdochtig zijn geweest. En als ik de afgelopen maand zwangerschapstests naar binnen had gesmokkeld en mijn uitwerpselen op slakken had onderzocht, hadden mijn ouders me al veel eerder naar een krankzinnigengesticht verbannen.

‘Misschien heb je gelijk,’ zei mevrouw Peregrine. ‘Oké, voor we kunnen ontspannen en van elkaars gezelschap kunnen genieten, een paar praktische zaken.’ Ze begon te ijsberen tussen de dubbele ovens en de spoelbak. ‘Eerste punt: veiligheid en beveiliging. Ik heb de omgeving van het huis verkend. Alles ziet er rustig uit, maar schijn kan bedriegen. Is er iets wat ik over jullie burens moet weten?’

‘Zoals?’

‘Crimineel verleden? Gewelddadige neigingen? Wapenverzamelingen?’

We hadden maar twee burens: de stokoude mevrouw Melloroos, een tachtigjarige vrouw in een rolstoel, die alleen buitenkwam met de hulp van haar inwonende verpleegster; en een Duits stel dat het grootste deel van het jaar ergens anders woonde, waardoor hun kast van een huis in Cape Cod-stijl alleen in de winter bewoond was.

‘Mevrouw Melloroos kan behoorlijk nieuwsgierig zijn,’ zei ik. ‘Maar zolang er niemand opvallend bijzonder doet in haar voortuin, zullen we van haar geen last hebben.’

‘Goed om te weten,’ zei mevrouw Peregrine. ‘Tweede punt: heb je sinds je thuiskomst de aanwezigheid van een hulsel opgemerkt?’

Toen ze dat zei, het woord dat al een paar weken niet door mijn hoofd was gegaan of over mijn lippen was gerold, voelde ik mijn bloeddruk de hoogte in schieten. ‘Nee,’ zei ik vlug. ‘Waarom? Zijn er weer aanvallen geweest?’

‘Geen aanvallen meer. Geen enkel teken van leven. Maar juist dat baart me zorgen. Oké, wat je familie betreft ...’

‘Hebben we ze niet allemaal gedood of gevangen in Devil’s Acre?’ Ik wilde het onderwerp van de hulsels nog niet meteen laten varen.

‘Nou nee, niet allemáál. Een harde kern wist na onze overwinning met enkele schepsels te ontsnappen en we vermoeden dat ze zich in Amerika schuilhouden. En hoewel ik ten zeerste betwijfel dat ze zich in jouw buurt durven te wagen – ze hebben hun lesje vast wel geleerd – kan ik alleen maar aannemen dat ze iets van plan zijn. Een flinke dosis voorzichtigheid kan geen kwaad.’

‘Ze zijn echt doodsbang voor je, Jacob,’ zei Emma trots.

‘Meen je dat?’ zei ik.

‘Ze zouden stom zijn als ze het niet waren, na het pak rammel dat jij hun hebt gegeven,’ klonk Millards stem van ergens bij de keukendeur.

‘Beleefde mensen luisteren niet mee met privégesprekken,’ snoof mevrouw Peregrine.

‘Ik luisterde niet mee, ik heb hónger. En ik moest van de rest komen zeggen dat u Jacob niet in beslag mag nemen. We hebben een heel eind gereisd om hem te zien.’

‘Ze hebben Jacob vreselijk gemist,’ zei Emma tegen mevrouw Peregrine. ‘Bijna net zo erg als ik.’

‘Misschien is het tijd dat je iedereen toespreekt,’ zei mevrouw Peregrine tegen mij. ‘Een welkomstwoordje. Een paar basisregels afspreken.’

‘Basisregels?’ vroeg ik. ‘Zoals?’

‘Het zijn mijn pupillen, meneer Portman, maar dit zijn jouw stad en jouw tijd. Als we willen dat er niemand in moeilijkheden komt, heb ik jouw hulp nodig.’

‘En je moet ze vooral zo snel mogelijk voederen,’ zei Emma.

Ik richtte me tot mevrouw Peregrine. ‘Wat wilde u net zeggen over mijn

familie?’ We konden hen niet eeuwig in de garage opsluiten en ik begon me zorgen te maken over wat we met hen gingen doen.

‘Wees maar niet benauwd,’ zei mevrouw Peregrine. ‘Bronwyn heeft de situatie volledig in de hand.’

Nog voordat ze die woorden had uitgesproken, klonk er een dreunende klap uit de richting van de garage, die de muren liet beven. Door de trillingen vielen er een paar glazen van een rek aan scherven.

‘Dat klinkt anders als een situatie die onmiskenbaar úit de hand loopt,’ zei Millard.

We waren al aan het rennen.

‘Blijf waar je bent!’ riep mevrouw Peregrine naar de woonkamer.

Ik stormde de keuken uit naar de gang, op de voet gevolgd door Emma. De adrenaline maakte me alert. Ik wist niet goed wat we konden verwachten zodra we de garage zouden binnenvallen. Rook? Bloed? Het had als een ontploffing geklonken, dus ik had niet verwacht dat ik mijn ouders en ooms slapend als een roos in de auto zou aantreffen. De achterbumper zat geklemd in een enorme deuk in de gesloten garagepoort en op het beton eromheen glommen scherven van een kapot achterlicht. De motor draaide.

Bronwyn stond aan de voorkant van de auto, met de bumper in haar handen. ‘O, ik vind het zo erg, ik weet niet wat er is gebeurd,’ zei ze en met een weergalmende *beng* liet ze de bumper vallen.

Ik besepte dat ik de motor moest uitzetten voordat we allemaal zouden stikken en rende naar de bestuurderskant. De deur zat op slot. Natuurlijk: mijn familie had geprobeerd om Bronwyn buiten te houden. Ze moesten vreselijk bang zijn geweest.

‘Ik krijg hem wel open,’ zei Bronwyn. ‘Aan de kant!’ Ze zette haar voet tegen het portier en pakte de klink met twee handen vast.

‘Wat ga je ...’ begon ik te zeggen, en toen trok ze de autodeur met een indrukwekkende ruk open en recht uit zijn hengsels. Dankzij de ongelofelijke kracht vloog het portier uit haar handen door de garage, waar het uiteindelijk in de muur belandde. Het maakte zo veel lawaai dat het leek alsof ik door een fysieke kracht achteruit werd geduwd.

‘O, potverdriedubbeltjes,’ verbrak Bronwyn de oorverdovende stilte die volgde.

De garage had opeens iets weg van de gebombardeerde huizen die ik tijdens de oorlog in Londen had gezien.

‘Bronwyn!’ riep Emma, die haar armen van haar hoofd haalde. ‘Je had iemand kunnen onthoofden!’

Ik dook het gat in waar het portier van de bestuurderskant had gezeten, boog me over mijn slapende vader heen en trok de sleutel uit het contact. Mijn moeder hing tegen mijn vader aan, die lag te snurken. Op de achterbank sliepen mijn ooms in elkaars armen. Ondanks het helse lawaai had geen van hen zich verroerd. Ik kende maar één substantie die mensen zo diep in slaap kon brengen: Moeder Poeder.

Toen ik weer uit de auto tevoorschijn kwam, zag ik dat Bronwyn een zakje van het spul vasthad, terwijl ze probeerde uit te leggen wat er was gebeurd. ‘Ik zag dat de man achterin,’ zei ze, wijzend naar oom Bobby, ‘zat te kijken op z’n kleine ...’ Ze haalde Bobby’s telefoon uit haar zak.

‘Mobieltje,’ zei ik.

‘Juist ... dat,’ ging ze verder. ‘Dus pakte ik het af, waardoor ze allemaal spinnijdig werden en toen, toen deed ik wat mevrouw P me had laten zien ...’

‘Heb je het poeder gebruikt?’ vroeg mevrouw Peregrine.

‘Ik heb het in hun gezicht geblazen, maar ze vielen niet meteen in slaap. Jacobs vader startte de auto, maar in plaats van vooruit, ging-ie ... hij ...’

Bronwyn vond de juiste woorden niet en gebaarde naar de gedeukte garagepoort.

Mevrouw Peregrine gaf haar een klopje op haar arm. ‘Inderdaad, lieverd, ik zie het. Je hebt gedaan wat je moest doen.’

‘Als die muur eraan moest wel, ja,’ zei Enoch.

We draaiden ons om en zagen dat de andere kinderen op een kluitje in de gang naar ons stonden te gluren.

‘Ik had gezegd dat jullie moesten blijven zitten,’ zei mevrouw Peregrine.

‘Met al dat lawaai?’ zei Enoch.

‘Ik vind het zo erg, Jacob,’ zei Bronwyn. ‘Ze werden boos en ik wist niet wat ik moest doen. Ik heb ze toch geen pijn gedaan?’

‘Nee, dat denk ik niet.’ Ik had de diepe slaap die het goedje van Moeder Poeder opwekt zelf ook al meegemaakt, en je kon het slechter treffen. ‘Mag ik de telefoon van mijn oom eens zien?’

Bronwyn gaf hem aan mij. Het scherpje was gebarsten, maar ik kon wel nog lezen wat erop stond. Toen het oplichtte, zag ik sms’jes van mijn tante:

Wat gebeurt r?

Wanneer kom je nr huis?

Alles oké??

Oom Bobby had een antwoord getypt – *Bel de politie* – maar toen had hij waarschijnlijk bedacht dat hij dat net zo goed zelf kon doen. Alleen had Bronwyn zijn telefoon afgepakt voordat hij het nummer had ingetoetst. Als ze een paar seconden trager was geweest, was het interventieteam hier misschien wel binnengevallen. Mijn borst trok samen toen ik besepte hoe snel alles gevaarlijk en ingewikkeld had kunnen worden. Nou ja, dacht ik terwijl ik van de kapotte auto naar de kapotte muur en de kapotte garagepoort keek, eigenlijk is het dat al.

‘Geen zorgen, Jacob. Ik heb al voor hetere vuren gestaan.’ Mevrouw

Peregrine liep een rondje om de auto om de schade op te meten. ‘Je familieleden zullen tot morgenochtend rustig slapen, en ik stel voor dat wij hun voorbeeld volgen.’

‘En daarna?’ vroeg ik angstig, het zweet brak me uit. Het was bloedheet in de garage zonder airco.

‘Zodra ze wakker worden, wis ik hun recente herinneringen en stuur ik je ooms naar huis.’

‘Maar wat gaan ze ...’

‘Ik zal uitleggen dat we verre familie zijn van je vaders kant, dat we ons medeleven komen betuigen en het graf van Abe komen bezoeken. En wat je afspraak in het gesticht betreft, dat je je nu al veel beter voelt en geen psychiatrische hulp meer nodig hebt.’

‘En hoe zit het met ...’

‘O, ze zullen me op mijn woord geloven, na zo’n schoonmaakbeurt van het geheugen zijn normalen nogal beïnvloedbaar. Ik zou ze vermoedelijk zelfs kunnen wijsmaken dat we afkomstig zijn van een maankolonie.’

‘Mevrouw Peregrine, hou daar alstublieft mee op.’

Ze glimlachte. ‘Neem me niet kwalijk. Na een eeuw als schoolhoofd probeer je gemakshalve op bepaalde vragen te anticiperen. Kom, kom, kinderen, we moeten het protocol voor de komende dagen nog overlopen. Er valt veel te leren over het heden, en we kunnen er maar beter nú aan beginnen.’ Ze begon iedereen de garage uit te drijven, terwijl ze met vragen en klachten werd bestookt.

‘Hoelang kunnen we blijven?’ vroeg Olive.

‘Mogen we morgen op ontdekking uitgaan?’ vroeg Claire.

‘Ik verga van de aardbol als ik niet gauw iets eet,’ zei Millard.

Ik bleef al snel alleen achter in de garage, treuzelend omdat ik me schuldig voelde dat ik mijn familieleden een nachtje alleen liet, maar ook omdat ik me druk maakte om morgen, als hun geheugen werd gewist. Mevrouw

Peregrine leek er alle vertrouwen in te hebben, maar ze zou veel meer wissen dan ze in Londen had gedaan; toen had ze niet meer dan tien minuten aan herinneringen geschraapt. Wat als ze niet genoeg wiste, of te veel? Wat als mijn vader alles vergat over vogels of mijn moeder haar basiskennis van het Frans kwijtraakte?

Ik probeerde deze nieuwe bezorgdheid te verwerken en bleef nog even naar hen kijken. Opeens voelde ik me pijnlijk volwassen, terwijl mijn slapende familieleden wel baby's leken: kwetsbaar, vredig en lichtjes kwijlend.

Misschien was er wel een andere oplossing.

Emma stak haar hoofd door de open deur. 'Gaat het? Ik denk dat de jongens in opstand komen als we niet snel iets te eten vinden.'

'Ik twijfelde of ik ze alleen moest laten,' zei ik met een knikje naar mijn familie.

'Ze gaan nergens heen, dus niemand hoeft een oogje in het zeil te houden. Met de dosis die ze hebben gekregen, slapen ze als een marmot tot morgenmiddag.'

'Ik weet het. Ik voel me alleen een beetje ... schuldig.'

'Nergens voor nodig.' Ze kwam naast me staan. 'Jij kunt er niets aan doen. Echt niet.'

Ik knikte. 'Het is gewoon zo treurig.'

'Wat?'

'Dat de zoon van Abe Portman nooit zal weten dat hij een buitengewone vader had.'

Emma pakte mijn arm en legde hem over haar schouders. 'Ik vind het honderd keer treuriger dat hij nooit zal weten dat hij een buitengewone zoon heeft.'

Ik wilde me net naar voren buigen om haar te zoenen, toen mijn ooms telefoon in mijn broekzak begon te trillen. We schrokken allebei op. Ik haalde het toestel tevoorschijn en zag dat mijn tante een sms had gestuurd.

Zit getikte J al in het gekkenhuis?

‘Wat sturen ze?’ vroeg Emma.

‘Niks belangrijks.’ Ik stopte de telefoon weer in mijn zak en draaide me om. Ineens had ik er minder moeite mee om mijn familie een nachtje in de garage te laten slapen. ‘Kom, we gaan iets te eten zoeken.’

‘Weet je het zeker?’ vroeg Emma.

‘Heel zeker.’

Op weg naar buiten deed ik het licht uit.

Ik stelde voor om pizza te bestellen bij een restaurant dat ’s avonds laat nog aan huis bezorgde. Een paar kinderen wisten wat pizza was, maar van thuisbezorging hadden ze allemaal nog nooit gehoord.

‘Ze maken het op een afstand en brengen het dan naar je huis?’ zei Horace, alsof hij het op een bepaalde manier schandalig vond.

‘Pizza ... is dat een streekgerecht uit Florida?’ vroeg Bronwyn.

‘Nou nee,’ zei ik. ‘Maar ik weet zeker dat je het lekker vindt.’

Ik belde een enorme bestelling door en we gingen in de woonkamer op de bank en op stoelen zitten wachten tot die werd bezorgd.

‘Misschien is het nu tijd voor dat welkomstwoordje,’ fluisterde mevrouw Peregrine in mijn oor. Voordat ik kon antwoorden, schraapte ze haar keel en kondigde aan dat ik iets wilde zeggen.

Ik stond dus maar op en begon nogal onbeholpen te improviseren. ‘Ik ben zo blij dat jullie hier allemaal zijn. Ik weet niet of jullie weten waar mijn familie me vanavond heen wilde sturen, maar het was geen goede plek. Ik bedoel ...’ Ik aarzelde. ‘Ik bedoel, voor sommige mensen is het wel goed, voor mensen met echte mentale problemen bijvoorbeeld, nou ja ... lang verhaal kort, jullie hebben me echt uit een klotesituatie gered.’

Mevrouw Peregrine trok haar wenkbrauwen op.

‘Jij hebt óns uit een ... rotsituatie gered,’ zei Bronwyn met een zijdelingse blik op het schoolhoofd. ‘Wij hadden nog iets goed te maken, zeg maar.’

‘Nou, bedankt. Ik dacht dat ik droomde toen jullie hier pas waren. Sinds ik jullie ken, droom ik er al van dat jullie hier op bezoek zouden komen. Het was dus nogal moeilijk te geloven dat het echt gebeurde. Maar goed, wat ik wil zeggen, jullie zijn nu hier, en ik hoop dat ik jullie net zo’n warme ontvangst kan geven als jullie mij hebben gegeven toen ik naar jullie lus kwam.’ Ik knikte en opeens bewust van mezelf sloeg ik mijn blik neer. ‘Dus, kort gezegd, heel blij dat jullie allemaal hier zijn, hou van jullie, einde speech.’

‘Wij houden ook van jou!’ zei Claire, en ze veerde op en rende naar me toe om me te omhelzen. Olive en Bronwyn volgden haar voorbeeld, en al snel kreeg ik van iedereen een onstuimige en verstikkende groepsknuffel. ‘We zijn zó blij dat we hier zijn,’ zei Claire.

‘En niet in Devil’s Acre,’ voegde Horace eraan toe.

‘We gaan het zo naar onze zin hebben samen!’ zong Olive.

‘Sorry dat we een stukje van je huis kapot hebben gemaakt,’ zei Bronwyn.

‘Wat nou, wij?’ zei Enoch.

‘Geen lucht,’ hijgde ik. ‘Jullie knijpen me ...’

De roedel ging wat uit elkaar, zodat ik adem kon halen.

Toen vulde Hugh het gat op en gaf me een por. ‘Je weet toch dat we er niet allemaal zijn, hè?’ Een eenzame bij vloog driftig rondjes om hem heen. De anderen zetten een stap naar achteren om Hugh en zijn nijdige bij wat ruimte te geven. ‘Toen je zei dat je blij was dat we hier allemaal zijn. Nou, niet dus.’

Het duurde even voor ik doorhad wat hij bedoelde, en toen schaamde ik me. ‘Het spijt me, Hugh. Het was niet mijn bedoeling om niks over Fiona te zeggen.’

Hij keek naar zijn pluizige, gestreepte sokken. ‘Soms heb ik het gevoel dat iedereen haar vergeten is, iedereen behalve ik.’ Zijn onderlip trilde en hij balde zijn handen tot vuisten om niet te gaan huilen. ‘Ze is niet dood, hoor.’

‘Ik hoop dat je gelijk hebt.’

Hij keek me uitdagend aan. ‘Ik wéét dat ik gelijk heb.’

‘Oké. Ze is niet dood.’

‘Ik mis haar verschrikkelijk, Jacob.’

‘Wij allemaal,’ zei ik. ‘Het was echt niet mijn bedoeling om niks over haar te zeggen, en ik ben haar niet vergeten.’

‘Excuses aanvaard,’ zei Hugh, waarna hij met een hand over zijn gezicht streek, zich plotseling omdraaide en de kamer uit liep.

‘Je gelooft het misschien niet,’ zei Millard een ogenblik later, ‘maar dat was vooruitgang.’

‘Tegen ons zegt hij nauwelijks een woord,’ zei Emma. ‘Hij is boos en weigert de waarheid onder ogen te zien.’

‘Jullie geloven niet dat Fiona nog ergens in leven zou kunnen zijn?’ vroeg ik.

‘Dat lijkt me onwaarschijnlijk,’ zei Millard.

Mevrouw Peregrine trok een gezicht en legde een vinger op haar lippen – ze was van de andere kant van de ruimte naar ons toe geschuifeld – en met een hand op onze rug duwde ze ons in een vertrouwelijk groepje. ‘We hebben een bericht gestuurd naar alle lussen en bijzondere gemeenschappen waarmee we in contact staan,’ zei ze zachtjes. ‘We hebben communiqués, bulletins, foto’s en gedetailleerde beschrijvingen uitgedeeld. Ik heb zelfs de verkenningssduiven van juffrouw Wren eropuit gestuurd om de bossen uit te kammen. Tot nu toe nog geen spoor van Fiona.’

Millard zuchtte. ‘Als die arme meid nog leefde, had ze toch allang contact met ons gezocht? We zijn niet moeilijk te vinden.’

‘Je hebt gelijk,’ zei ik. ‘Maar heeft iemand al gezocht naar haar, eh ...’

‘Haar lijk?’ zei Millard.

‘Millard, toe,’ zei het schoolhoofd.

‘Was dat tactloos? Had ik een minder juiste term moeten gebruiken?’

‘Doe gewoon zachtjes,’ siste mevrouw Peregrine.

Millard had wel gevoelens, maar rekening houden met de gevoelens van anderen was niet zijn sterkste punt.

‘De val die Fiona vermoedelijk fataal is geworden,’ zei Millard, ‘gebeurde in de menagerielus van juffrouw Wren, en die is inmiddels ingestort. Als haar lijk daar ligt, kunnen we het niet meer vinden.’

‘Ik heb overwogen om een herdenkingsdienst te organiseren,’ zei mevrouw Peregrine. ‘Maar ik durf het onderwerp niet aan te snijden, want dan wordt Hugh vast nog neerslachtiger. We mogen hem niet te zeer onder druk zetten, anders ...’

‘Hij wil zelfs geen nieuwe bijen adopteren,’ zei Millard. ‘Hij kan onmogelijk houden van dieren die Fiona niet hebben gekend, zegt hij, en daarom houdt hij alleen die ene bij, die inmiddels toch ook al een zekere leeftijd heeft bereikt.’

‘Het lijkt alsof deze verandering van omgeving hem misschien deugd zal doen,’ zei ik.

Er werd aangebeld. En geen moment te vroeg, want de sfeer werd steeds bedrukker.

Claire en Bronwyn wilden achter me aan lopen naar de voordeur, maar mevrouw Peregrine sprak hen streng toe. ‘Vergeet het maar! Jullie zijn nog niet klaar om met normalen te praten.’

Een praatje met de pizzakoerier kon toch geen kwaad, dacht ik ... tot ik de deur opendeed en zag dat er een jongen van mijn school stond, die een stapel pizzadozen in evenwicht probeerde te houden. ‘Vierennegentig dollar en zestig cent,’ mompelde hij, maar hij keek met een ruk op toen hij mij herkende. ‘No way. Portman?’

‘Justin. Hoi.’

Hij heette Justin Pamperton, maar iedereen noemde hem Pampers. Hij was een van de blowende skaters die op school altijd aan de rand van het parkeerterrein rondhingen. ‘Je ziet er goed uit. Ben je nu, zeg maar, genezen?’

‘Wat bedoel je?’ vroeg ik, terwijl ik zo snel mogelijk het geld voor hem telde, omdat ik niet echt wilde weten wat hij bedoelde. (Ik had de sokkenlade van mijn ouders geplunderd, waar ze altijd een paar honderdjes bewaarden.)

‘Ze zeiden dat, eh, je stoppen doorsloegen, zeg maar. Niet kwaad bedoeld.’

‘Eh, nope,’ zei ik. ‘Het gaat prima.’

‘Gaaf,’ zei hij terwijl hij knikte alsof hij stond te headbangen. ‘Want ik had gehoord dat ...’

Hij zweeg midden in zijn zin. Binnen lachte er iemand.

‘Gast, geef je een feestje?’

Ik nam de pizza’s van hem aan en stopte hem de briefjes toe. ‘Zoiets, ja. Het wisselgeld mag je houden.’

‘Met meisjes?’ Hij probeerde naar binnen te gluren, maar ik versperde hem het zicht. ‘Over een uurtje ben ik klaar met werken. Ik kan bier gaan halen ...’

Ik had nog nooit zo vurig gewenst dat iemand vertrok. ‘Het is eigenlijk privé, sorry.’

Hij keek alsof hij onder de indruk was. ‘Doe je ding, gast.’ Hij stak een hand op om me een high five te geven, zag dat ik mijn handen vol had met de pizza’s, en gaf me toen maar een boks. ‘Tot volgende week, Portman.’

‘Volgende week?’

‘Schóól, man! Op welke planeet heb jij geleefd?’ Hoofdschuddend en lachend liep hij op een sukkeldrafje naar zijn draaiende auto.

Het gesprek viel stil toen de pizza's werden uitgedeeld, en drie minuten lang hoorde je alleen het geluid van smakkende lippen en af en toe een tevreden grom. In die rust klonken Justins woorden steeds weer in mijn hoofd. Op de een of andere manier was ik helemaal vergeten dat ik volgende week naar school moest. Voordat mijn ouders hadden besloten dat ik rijp was voor het gesticht, had ik me inderdaad voorgenomen terug naar school te gaan. Mijn plan was om het tot mijn afstuderen thuis vol te houden en dan naar Londen te ontsnappen, zodat ik bij Emma en mijn vrienden kon zijn. Maar nu waren de vrienden die zo ver hadden geleken en de wereld die zo onbereikbaar had geleken op mijn stoep beland, waardoor alles op één avond was veranderd. Mijn vrienden konden nu gaan en staan waar (en wanneer) ze maar wilden. Kon ik me echt voorstellen dat ik elke dag eindeloze lessen, lunchpauzes en verplichte bijeenkomsten uitzat, terwijl dat allemaal op me lag te wachten?

Misschien niet, maar het was te veel om op dat moment over na te denken, met een pizza op mijn schoot en een hoofd dat nog duizelde van het idee dat dit überhaupt mogelijk was. Ik had nog een week vakantie. Er was tijd. Op dat moment hoefde ik alleen te eten en van het gezelschap van mijn vrienden te genieten.

‘Dit is het lekkerste eten ter wereld!’ verkondigde Claire met een mond vol kaas. ‘Dit ga ik elke avond eten.’

‘Niet als je aan het eind van de week nog wilt leven,’ zei Horace, die kieskeurig de olijven van zijn pizzapunt plukte. ‘Hier zit meer zout in dan in de hele Dode Zee.’

‘Bang dat je dik wordt?’ zei Enoch lachend. ‘Dikke Horace. Dat wil ik weleens zien.’

‘Nee, dat ik opzwel,’ zei Horace. ‘Mijn kleren zijn op maat gemaakt, in tegenstelling tot de meelzakken die jij draagt.’

Enoch keek naar zijn kleren: een grijs overhemd zonder boord, een zwart jasje, een versleten zwarte broek en lakleren schoenen die al lang niet meer glansden. ‘Deze kleren heb ik uit *Parrie*,’ zei hij met een overdreven Frans accent, ‘van een modieuze knul die ze niet langer nodig had.’

‘Van een dóde knul,’ zei Claire, die haar lippen vol afschuw optrok.

‘Rouwkamers zijn de beste tweedehandsboetiekjes ter wereld,’ zei Enoch, voordat hij een enorm stuk pizza nam. ‘Je moet alleen de kleren te pakken krijgen voordat hun eigenaar begint te lekken.’

‘Nou, daar gaat mijn eetlust,’ zei Horace en hij kwakte zijn bord op het salontafeltje.

‘Oprapen en opeten,’ zei mevrouw Peregrine boos. ‘We verspillen geen eten.’

Horace pakte zuchtend zijn bord weer op. ‘Soms benijd ik Nullings. Niemand zou het merken als hij honderd kilo aankwam.’

‘Ik ben slank als een den, dank je vriendelijk,’ zei Millard, en hij maakte een geluid dat niets anders kon zijn dan zijn hand die tegen zijn blote buik petste. ‘Kom maar voelen als je mij niet gelooft.’

‘Nee, bedankt.’

‘In vogelsnaam, kleed je toch aan, Millard,’ zei mevrouw Peregrine. ‘Wat heb ik je gezegd over onnodige naaktheid?’

‘Wat maakt het uit als niemand me kan zien?’ reageerde Millard.

‘Het is onkies.’

‘Maar het is hier zo warm!’

‘Nu meteen, meneer Nullings.’

Millard stond op van de bank en mopperde toen hij langsliep iets over ‘preutse mensen.’ Een paar minuten later kwam hij terug met een badhanddoek losjes rond zijn heupen. Maar ook dat keurde mevrouw Peregrine niet goed en ze stuurde hem opnieuw weg. Toen hij de tweede keer terugkwam, droeg hij veel te warme kleren, die hij uit mijn kast had gehaald: wandel-

schoenen, wollen broek, een winterjas, een sjaal, een muts en handschoenen.

‘Millard, zo meteen krijg je een beroerte van de hitte!’ zei Bronwyn.

‘Dan hoeft tenminste niemand me in adamskostuum voor te stellen!’ zei hij, wat het gewenste effect had en mevrouw Peregrine op stang joeg. Ze kondigde aan dat het tijd was voor een nieuwe veiligheidscontrole en stootte de kamer uit.

De meesten van ons hadden het gezicht in de plooi proberen te houden, maar proestten het nu uit.

‘Zag je hoe ze keek?’ zei Enoch. ‘Ze kon je de nek wel omdraaien, Nul- lings!’

Er was iets veranderd in de verhouding tussen de kinderen en mevrouw Peregrine. Ze leken nu meer op tieners – echte tieners, die zich tegen haar gezag begonnen af te zetten.

‘Jullie zijn allemaal gemeen!’ zei Claire. ‘Hou er onmiddellijk mee op!’
Nou ja, niet iederéén zette zich af.

‘Vind jij het dan niet vermoeiend dat we over elk dingetje een preek krijgen?’ zei Millard.

‘Díngetje!’ zei Enoch, die opnieuw in lachen uitbarstte. ‘Millard, heb je zelf dan ook kleine ... au!’

Claire had met haar achtermond in zijn schouder gebeten, en terwijl Enoch over de plek wreef, zei ze: ‘Nee, ik vind het helemaal niet vermoei- end. En ze heeft trouwens gelijk, het is inderdaad vreemd dat je zonder goede reden naakt bent in gemengd gezelschap.’

‘O, kletspraat,’ zei Millard. ‘Vindt nog iemand het vervelend?’

Alle meiden staken hun hand op.

Millard zuchtte. ‘Nou, goed dan. Ik zal ernaar streven te allen tijde vol- ledig gekleed te zijn, opdat niemand zich ongemakkelijk zou voelen door de biologische werkelijkheid.’

We praatten aan één stuk door. Er was zoveel te vertellen. Het voelde al snel zo gemakkelijk en vertrouwd dat het leek alsof we elkaar een paar dagen geleden nog hadden gezien, al waren er bijna zes weken voorbijgegaan. In die tijd was er veel gebeurd – bij hen, althans – en Emma had lang niet alles verteld in de brieven die ze zo nu en dan had gestuurd. Om de beurt beschreven ze de avonturen die ze hadden meegemaakt op de bijzondere plaatsen die ze via het Panlusicum hadden bezocht – maar alleen binnen lussen die de ymbrynes vooraf hadden verkend en veilig hadden verklaard, want ze wisten niet wat hun in de wereld daarbuiten te wachten stond.

Ze waren naar een lus in het oude Mongolië geweest, waar ze een bijzondere herder hadden gezien, die de taal van schapen sprak en geen stok of hond nodig had om zijn kudde te hoeden, maar alleen zijn stem gebruikte. Olive had haar mond vol over een lus in het Atlasgebergte van Noord-Afrika, waar ze een dorpje hadden bezocht waar elke bijzondere inwoner net als zij kon zweven. Over het hele dorp hadden ze netten gespannen, zodat de mensen konden leven zonder dat ze zichzelf hoefden te verzwaren, en ze stuiterden rond als gewichtloze acrobaten. In het Amazoneregenwoud was er ook een lus die een populaire trekpleister was geworden: een fantastische stad in de wildernis, gebouwd uit bomen waarvan de in elkaar gevlochten wortels en takken de wegen, bruggen en huizen vormden. De bijzondere inwoners konden net als Fiona de groei van planten beïnvloeden – wat Hugh zo verontrustend en overweldigend had gevonden dat hij de lus nagenoeg onmiddellijk weer uit was gesneld.

‘Het was er heet en de insecten waren verschrikkelijk,’ zei Millard, ‘maar de mensen waren buitengemeen aardig en lieten ons zien hoe ze fantastische medicijnen maken van planten.’

‘En ze vissen er met een speciaal vergif dat de vissen verdooft, maar niet doodt,’ zei Emma, ‘zodat ze de dieren die ze willen gewoon uit het water kunnen scheppen. Heel gaaf.’

‘We hebben ook andere uitjes gemaakt,’ zei Bronwyn. ‘Em, laat Jacob je kiekjes zien!’

Emma sprong op van de bank en rende weg om ze te gaan halen. Een minuut later keerde ze terug en gingen we bij een leeslamp zitten om de foto’s te bekijken. ‘Ik heb nog niet veel ervaring en weet nog niet goed wat ik doe ...’

‘Niet zo bescheiden,’ zei ik. ‘De foto’s die je bij je brieven had gestopt, waren geweldig.’

‘Jakkas, dat was ik vergeten.’

Emma was geen opschepper, maar ze durfde heus wel een pluim op haar eigen hoed te steken als ze wist dat ze iets goed had gedaan. Dus het feit dat ze bescheiden was over haar foto’s betekende dat ze de lat voor zichzelf heel hoog legde. Gelukkig was ze een natuurtalent, want ik kan niet goed doen alsof ik enthousiast ben. Maar hoewel de compositie en belichting en dat soort dingen allemaal goed waren (niet dat ik een kenner ben), waren vooral de onderwerpen interessant – en akelig.

De bijzondere wereld en de gewone wereld lijken eindelijk te versmelten. Jacob Portman is terug in zijn eigen Florida, maar ditmaal samen met zijn vrienden en mevrouw Peregrine. De jongen die zich altijd een outsider heeft gevoeld, moet er nu voor zorgen dat de bijzondere kinderen onopvallend opgaan in het normale bestaan.

Maar dan ontdekt het stel dat Jacobs overleden grootvader Abe een geheim had. Een verborgen bunker, maar vooral een verborgen verleden. Jacob en de kinderen zien geen andere optie dan opnieuw in het avontuur te springen. Ook als ze daarvoor dwars door Amerika moeten reizen. En ook als dat volstrekt tegen de zin van mevrouw Peregrine is.

Het eerste deel van een nieuwe trilogie rond de bijzondere kinderen. Een denderend verhaal voor young adults. Vol roadtrips, monsters en kleurenfoto's.